

pedig győngítésére szolgál éppen az idézett törvényhelyen használt szintén kifejezés is. Ezekre az esetekre a törvény határozott rendelkezésének mellőzésére nem szolgálhat okul az, hogy az egyezség után járó és bélyegjegyekkel lerovandó illeték összege a törvényben 60 K-ban nyilván tévesen határozatott meg, mert a 60 K nyilván a 14. §. szerint bélyegjegyekkel lerovandó ítéleti illetéknek felel meg és ennek az összegnek az egyezségi illetéknél való feltüntetésénél nyilván figyelmen kívül maradt az, hogy az egyezségi illeték a 20. §. értelmében ennek fele, sőt negyed része is lehet. Nyilván érvényes szabály azonban az, hogy mindazokban az esetekben, amikor az ítéleti illeték készpénzben jár, a bírói egyezségről járó illetéket is szintén készpénzben kell fizetni és ettől a törvényes szabálytól való eltérésnek helye nem lehet.

A magánalkalmazottak nyugdíjátértékelése iránt folytatott bírósági eljárásokban lerovandó törvénykezési illetékekről szóló 1926. évi 117.200 P. M. sz. rendelet rendelkezéseit a baleseti járadék átértékelése iránti per illetékalapjának a megállapításánál nem lehet alkalmazni. Ezekben az eljárásokban az 1914. évi XLIII. t.-c. rendelkezései az irányadók. (Közigazgatási Bíróság 1756. sz. elvi jelentőségű határozata.) A felperes keresetét baleseti járadék átértékelésére, és járulékaire irányította, mihez képest a kir. pénzügyigazgatóság tévesen hivatkozott határozatában a 117.200/1926. P. M. számú rendeletre, miután ez a kivételes jogszabály csupán az 1926: XVI. t.-c. hatálya alá tartozó nyugdíj és hasonló természetű járandóság átértékelése iránt indított perekben alkalmazható, — míg a baleseti járadéknak az 1928: XII. t.-c. által szabályozott átértékelése iránti perekben a törvénykezési illetékre vonatkozó általános szabályok nyerne alkalmazást.

Eszerint az illeték alapjául a felperesnek az 1914: XLIII. t.-c. 31., illetve a Pp. 6. §-a értelmében számított kereseti követelése szolgál, mely a keresetlevél beadása napján követelt 23 P 20 fillér havi járadék 120-szorosának megfelelő 2784 P, a kivetésnek az 1928. évi szeptember hó 12. napján történt leszállítása következtében pedig, ettől az időponttól fogva, az id. törvény 35. §-a értelmében a havi 19 P 72 f-re leszállított járadéknak megfelelő 2366 P 40 f. érték.

Ezekre az értékekre figyelemmel a szegénnyel szembeni peres terhére vezetett bélyegjegyzékben foglalt utolsó tétel csupán 2 P 40 f-t tesz ki, minél fogva a bélyegjegyzék végösszege 15 P 48 f-re csökken.

A határozati illeték a leszállított kereseti követelésre figyelemmel, az id. törvény 15. §-a, illetve az 57.900/1927. P. M. számú rendelet 6. §-a értelmében 2379 P 16 %-át, azaz 37 P 92 f-t tesz ki.

A költségekben marasztalt alperes panaszos az id. törvény 55., 77. és 79. §-ai értelmében a határozati illetéken felül köteles a szegénnyel szembeni peres ellenfelet terhelő eszményi bélyegilletéket is megfizetni,

Az előadottak szerint tehát a panaszos összesen 53 P 40 fillér illeték megfizetésére köteles.

Holtánylvánítási eljárásban a határozati illetéket bélyegben az eljárás megindítása iránt beadott kérvényen kell leróni. (Közigazgatási Bíróság 1757. sz. elvi jelentőségű határozata.) A panasznak nem volt hely adható a sérelmesnek talált határozatban felhozott okból és még azért sem, mert az 1914: XLIII. t.-c. panaszos által felhívott 41. §. 3. bekezdése, illetőleg — minthogy jelen esetben határozati illetékről van szó — a 42. §. 2. bekezdése csak olyan ügyekre vonatkozik, amelyek szóbeli tárgyalás útján nyernek elintéztést, a holtánylvánítási eljárásban pedig a 28.000/1919. I. M. számú rendelet 14. §-a szerint a bíróság tárgyalás nélkül és csak szükség esetében az érdekelt meghallgatása után hozza meg határozatát, s hogy a bíróság ezekben az ügyekben szóbeli tárgyalás nélkül a beszolgáltatott és netán még hivatalból beszerzett adatok alapján határoz, következik, hogy a határozati illetéket is már az eljárás megindítása iránt beadott kérvényen kell leróni, panaszos pedig ezt, valamint a megrövidített illetéknek az 1920: XXIV. t.-c. 42. §. 3. bekezdésében meghatározott időn belül való lefizetését elmulasztotta. Panaszostól tehát a felemelt illetéket jogosan követelik.

Az ügyvédeknek a törvénykezési illetékről szóló 1914. évi XLIII. t.-c. 54. §-ában megállapított bélyegilleték fizetési kötelezettsége az ügyfele részére történt meghatalmazás felmondása esetén csak akkor szűnik meg, ha az ügyvéd a meghatalmazás visszaadását a bíróságnak bejelentette. (Közigazgatási Bíróság 1572. sz. elvi jelentőségű határozata.) A királyi-pénzügyigazgatóság-végzése helyes, mert a b.-i központi királyi járásbírószágtól beszereztetett P. XI. 60713/1923. sz. periratokból a királyi közigazgatási bíróság megállapítja, hogy panaszos a meghatalmazása megszüntetését a perbírószághoz be nem jelentette,

s hogy a perbírószág a 2. alszám alatt hozott ítéletet is a felperes részére a panaszos kezéhez kézbesítette és akkor őt az illeték lerovására fel is hívta,

de panaszos ezek után se tett jelentést arról, hogy ő a meghatalmazását a felének felmondotta.

Ennélfogva a felmondás — ha megtörtént is — a Pp. 107. §. értelmében hatályosnak nem tekinthető,

s panaszos az illetékért az 1914: XLIII. t.-c. 54. §. értelmében felelős.